

Protokol o hodnocení kvalifikační práce

Název bakalářské práce: Fotografie jako příběh /Obrazne povedané/

Práci předložil student: BAČOVÁ Barbora

Studijní obor a specializace: Multimediální design, specializace Užitá fotografie

Hodnocení vedoucího práce:

Práci hodnotil: MgA. Vojtěch Aubrecht

1. Cíl práce

Cíl práce je naplněný ve faktickém i formálním ohledu.

2. Stručný komentář hodnotitele

Paradoxním kladem této bakalářské práce je, že není uzavřená. Barbora si dobře uvědomuje stav svojí práce, své mysli a své duše. Vše se neustále vyvíjí. To ostatně autorka sama konstatuje ve své teoretické práci. Řekl-li jsem však „není uzavřená“, nemínil jsem tím, že bakalářská práce není dokončená! V tomto ohledu je naopak vidět jasný osobnostní posun Barbory Bačové. Zatímco se jí v minulosti pravidelně stávalo, že obhajovala práce nedotažené do uspokojivé podoby, respektive že nevyužívala plný potenciál témat a materiálů, na kterých pracovala, nyní nám prezentuje práci završenou. Leží před námi pečlivě selektovaný cyklus

fotografií, který je vědomě strukturovaný, vykazuje vývoj i završení – řekněme dramaturgickou křivku. To je samo o sobě nelehký úkol, zvláště u, na první pohled, nahodilých fotografií. K tomu se přidává jednoduché, ale velice účinné grafické zpracování a skvělé provedení tisku, vazby a veškerých souvisejících aspektů.

Tvorba Barbory Bačové by snesla mnohá přirovnání, ale při pročítání textu její bakalářské práce, konkrétně: „*Vo svojej podstate, mi nič nepripadá dostatočne únavné, aby to stratilo moju pozornosť.*“, mě napadla překvapivá paralela – tvorba Josefa Sudka. I on, i když mnohem pevněji zakotven v tradici piktorialismu, respektive modernismu, dokázal i z naprostých banalit vykouzlit uhrančivé snímky. Je však možná ještě silnější pouto, které oba fotografie spojuje: láska. Láska k okolnímu světu: *“Inspiráciu nehladám. Vnímam ju vo všetkom. Či v dobrej alebo zlej budbe, v slávnych obrazoch, ale aj obrazoch, ktoré sú proste odniekiaľ a tvoria interiéry našich domácností. Aj keď to môže byť častokrát gýč, tak osobne túto “estetiku” viem, a chcem považovať za istý druh krásy, v ktorej je príbeh. Je v nej úprimná láska. Jednoducho povedané – neskrývam svoje nadšenie pre nič.”*

Tato fascinace světem je snad tím nejkrásnějším motorem, který poháněl tvorbu generací fotografů. Již od Foxe Talbota fotografové obrazení svoji pozornost jak na ikony své doby, tak na ty nejmenší marginálie. Často totiž právě ony nám sdělují nejvíce.

Překvapivé je ovšem v dnešní době právě to, že ačkoliv stamiliony lidí se pouští, (pomocí různých fotografických zařízení, převážně však mobilních telefonů), právě do záznamů banalit a produkují naprostý brak, Barbora Bačová stejnými prostředky vytváří úctyhodné dílo. Tento paradox jistě lze vysvětlit talentem, který studentka má, její senzitivitou, empatií, intelektem atd. Autorka to však vysvětluje sama s mnohem větší elegancí a lehkostí: „*Nechcem hľadať niečo čo tu nikdy nebolo, ale chcem ukázať niečo, čo tu každý deň je, a myslím, že to stojí za to sa nad tým občas pozastaviť.*“

Je to velice uklidňující a uspokojující poznání, že svět oplývá tolika kouzly, nad kterými stojí za to se pozastavit. A je také velice uklidňující a uspokojující poznání, že jsou s námi lidé, kteří tak činí.

3. Vyjádření o plagiátorství

Dílo nenesé žádné prvky plagiátorství.

4. Navrhovaná známka a případný komentář

Barbora Bačová urazila za dobu svého studia úctyhodný kus cesty. Jako svoji bakalářskou práci odevzdala své nejnovější a zároveň nejvyzrálejší dílo. Knihu, která vedle hodnocení „krásná“, snese i kvalifikaci „naprosto profesionální“. Kniha, která je přirozeným tokem obrazů, který se nikdy nemusí zastavit, přesto jej ale autorka dokáže v ten pravý čas ukončit. Cyklus se pojednou zpomaluje, stává se temnější a vážnější, a ve finále končí stínem fotografa. Jakoby se zde zhmotnily myšlenky zmiňovaného Rolanda Barthese, či citovaná slova Stanislavy Přádné: *„Toto médium symbolizuje trvání života, který zachycuje, a zároveň odkazuje i na jeho konečnost. A tak fotografie sice zvětňuje, ale paradoxně svým strnutím upomíná i na zánik, na smrt. To, co zaznamená jako živé, v okamžiku vyfotografování mumifikuje jako již neživou minulost.“*

Zároveň přitom autorka vnímá další potenciál své tvorby a svého vývoje.

Ani já v tomto ohledu nepochybuji a těším se, že tohoto vývoje budu svědkem. Pro tuto chvíli však již s plným přesvědčením hodnotím odevzdanou práci jako výbornou!

Datum:

Podpis:

